

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Patrycja Kotlarska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie **M. W.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 18 lipca 2019 r.,

kasacji wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w E. - na niekorzyść,
oraz Naczelnika (...) Urzędu Celno-Skarbowego w O. - na niekorzyść
od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt II Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w E.

z dnia 5 września 2017 r., sygn. akt II K (...),

oddala obie kasacje jako oczywiście bezzasadne.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w E. z dnia 5 września 2017 r. (sygn. akt II K (...)) postępowanie przeciwko M. D. W. oskarżonemu o to, że „zajmując się sprawami gospodarczymi, a w szczególności finansowymi firmy H. Sp. z o.o. z siedzibą w W. dnia 03.04.2014 r. w lokalu Bar „S.” przy A. w E. , urządzał gry na automacie o nazwach A. o nr (...), bez wymaganego zezwolenia i w miejscu do tego nie przeznaczonym, wbrew przepisom art. 6 ust 1 i art. 23 a ust 1 ustawy z

dnia 19.11. 2009 r. o grach hazardowych, tj. czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. za art. 9 § 3 k.k.s.” – zostało na mocy art. 17 § 1 pkt 7) k.p.k. umorzone. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 15 lutego 2018 r. (sygn. akt II Ka (...)).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację na niekorzyść M. D. W. wniósł Naczelnik (...) Urzędu Celno-Skarbowego w O., zarzucając przedmiotowemu wyrokowi:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. polegające na błędnym przyjęciu, iż zaistniała ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, gdyż oskarżony M. W. został wcześniej prawomocnie skazany za czyn, będący elementem czynu ciągłego przypisanego mu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. VII Wydział Zamiejscowy w K. z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt VII K (...), w sytuacji gdy oskarżony nie został prawomocnie skazany w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107 § 1 k.k.s., a tym samym nie było prawnej przeszkody do orzekania w przedmiocie odpowiedzialności karnej skarbowej oskarżonego, za czyny zarzucane mu w akcie oskarżenia,

2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107 § 1 k.k.s. polegające na uznaniu, iż art. 6 § 2 k.k.s. obejmuje swą treścią normatywną i znajduje zastosowanie do przestępstw trwałych

- wieloczynowych, do których należą czyny zabronione spenalizowane w art. 107 § 1 k.k.s.,

3. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 632 pkt 2 i art. 634 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. polegające na błędnym przyjęciu, iż zaistniała podstawa obciążenia kosztami procesu odnośnie M. W., Skarbu Państwa w pkt II sentencji wyroku sądu odwoławczego, w sytuacji, gdy oskarżony M. W. nie został prawomocnie skazany w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107 § 1 k.k.s., a tym samym nie było prawnej przeszkody do orzekania w przedmiocie odpowiedzialności karnej skarbowej oskarżonego, za czyny zarzucane mu w akcie

oskarżenia i skutkiem czego nie było podstaw do umorzenia postępowania w oparciu o art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s.”

Podnosząc powyższe zarzuty Naczelnik (...) Urzędu Celno - Skarbowego w O. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I oraz w pkt II w części dotyczącej obciążenia Skarbu Państwa kosztami procesu odnośnie M. W. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. w tym zakresie, do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Kasację na niekorzyść M. D. W. wniósł także Prokurator Rejonowy w E., zarzucając przedmiotowemu wyrokowi „rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, od których uzależniona była możliwość zastosowania instytucji prawnej czynu ciągłego o której mowa w art. 6 § 2 k.k.s. co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego umorzenia postępowania karnego w zakresie tego oskarżonego na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.”

Podnosząc powyższy zarzut, Prokurator wniósł o uchylenie pkt I zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w S. oraz utrzymanego na jego mocy wyroku Sądu Rejonowego w E. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Przedmiotem kasacji jest orzeczenie sądu odwoławczego. Zarzuty mogą więc dotyczyć wyłącznie naruszenia tych norm prawnych, które stosował sąd odwoławczy. W sprawie rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy, zaskarżony wyrok Sądu odwoławczego utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji umarzający postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.. Sąd odwoławczy nie stosował więc samodzielnie przepisów prawa materialnego, nie mógł tym samym naruszyć norm tego prawa wskazanych w obu kasacjach. Sąd odwoławczy nie stosował także art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. ani też art. 366 § 1 k.p.k., bowiem dokonywał jedynie kontroli odwoławczej zarzutów podniesionych w apelacjach, nie czyniąc własnych ustaleń faktycznych ani nie prowadząc postępowania dowodowego. W kasacjach nie sformułowano jednak zarzutu naruszenia standardów kontroli odwoławczej

wyznaczonych w Kodeksie postępowania karnego. Z uwagi zaś na to, że kasacje wniesione zostały na niekorzyść oskarżonego, nie można było - oceniając zaskarżony wyrok Sądu odwoławczego -wykraczać poza granice jednoznacznie sformułowanych w nich zarzutów.

Z tych względów obie kasacje uznano za oczywiście bezzasadne i orzeczono jak w sentencji.